

Igy állt össze a decemberi szám

Első cikkünk álneves szerzője személyes tapasztalatok alapján számol be az erdélyi magyar könyvtárak szomorú sorsáról. Az elénk táruló kép döbbenetes. Éppen ezért csak a legnagyobb elismeréssel adózhatunk azoknak a magyar értelmiségieknek, akik ilyen körülmények között sem adják fel a reményt: nem veszhet el a magyar kultúra Erdély földjén.

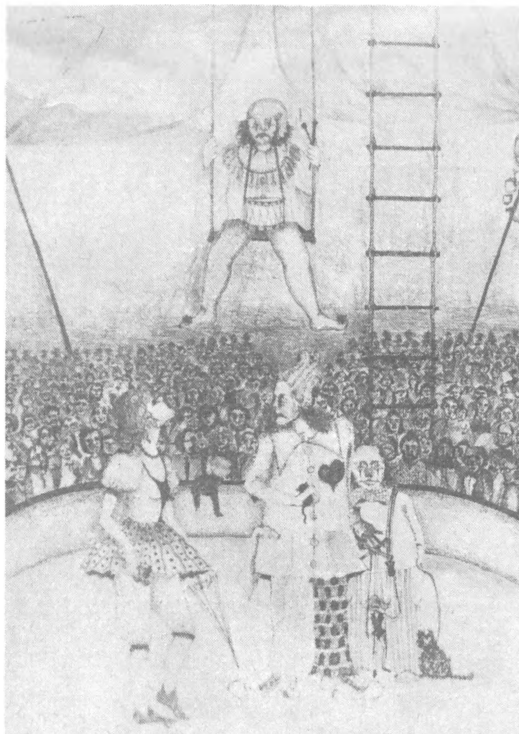
Másfajta, „anyaországi” könyvtáros-gondokról olvashatunk *Benjámín Judit* és *Redl Károly* írásaiban. A képviselő az Országgyűlés kulturális bizottságában elmondott hozzászólásában a közművelődési intézmé-

nyek adózásának módosítására tett javaslatot, s a könyvtárosok régóta esedékes fizetésrendezését elodázhatalannak minősítette. *Redl Károly* a közgyűjteményi és közművelődési dolgozók béremelést követelő mozgalmát mutatja be, beleszöve azt a petíciót, amelyet a kormány megbízottjával folytatandó tárgyalásra megválasztott szakszervezeti küldöttség október 25-én átadott a kormány képviselőjének, *dr. Czibere Tibor* művelődési miniszternek. Lehetséges, hogy mire ezek a sorok napvilágot látnak, a parlament decemberi ülésszaka már pozitívan döntött a kérdésben. Mindenesetre beszámolunk a fejleményekről.

Szaporodnak a hozzászólások *Papp István* innovációs cikksorozatához. Most *Pallósiné Toldi Márta* vitairatát tesszük közzé. Úgy gondoljuk, ha majd elapadnak a hozzászólások, felkérjük a vitaindító szerzőjét a válaszra.

Zircz Péter egyik *Tallózójához* fűz kritikai észrevételt a Könyvtártudományi és Módszertani Központ két osztályvezetője, *Csapó Edit* és *Skaliczki Judit*. Az előbbivel kapcsolatban – harag és sértődés nélkül – el kívánom mondani, úgy látszik, egy ideje divatba jött egyes *biráló* („csak lelkesedni rest”) *hangot megütő* cikkek megjelenését követően „cikizni” a főszerkesztő személyét (sőt *Csapó Edit* egyenesen süketnek és vaknak titulál). Ez idáig „oké”, csak ne volna olvasható – immár jó egy éve – a lap valamennyi számában, miszerint: „A cikkek és ismertetések szerzőik véleményét tükrözik és nem képviselik szükségszerűen a szerkesztőség álláspontját.” Ráadásul olvasható mindez éppen a főszerkesztő *Igy állt össze...* címmel havonta kibocsátott „pásztorlevele” (*Kövendy Dénes* keresztelte el így) után.

Hát bizony a mi kis szerkesztőségünket is átjárta (járja) a glasznosztty szele. Könnyű neki, nem zárjuk előle kulcsra az ajtót. Hagyjuk, hogy szerzőink írják meg nekünk továbbra is nyugodtan azt, ami a lelküket nyomja. Hogy a

nyíltság milyen hasznos, ez az eset is mutatja. *Zircz Péter* „provokációja” nyomán a könyvtár-társadalom első kézből szerezhet tudomást arról, hogy a KMK-ban milyen színvonalas és érdekes továbbképző tanfolyamokat tartanak, kiváló előadógárdával. Reménykedünk, hogy a jövőben *Tallózó* nélkül is tájékoztatást kapunk a KMK tényleg kitűnő tanfolyamairól. Örömmükre szolgál az is, hogy ebben a pénzszüke világban a KMK-nak nincsenek anyagi gondjai.

Apropó, bírálat. Nemrégiben kaptam *dr. Tóth Gyulától*, a Szombathelyi Tanárképző Főiskola könyvtári tanszékének vezetőjétől egy levelet, amelyből két bekezdést oly közérdekűnek és fontosnak tartok, hogy írója beleegyezésével ide idézek:

„Ha már írok, és hogy még tovább bizonyítsam, olvasója vagyok a lapnak, hadd tegyek egy jó szándékú megjegyzést. Olvasom két részben az általam is nagyon tisztelt *Kovács Emil* írását a módszertani munka Veszprém megyei megújulásáról, s aztán valamit nem értek. Nem értem, hogy az a *Bereczky László*, akitől én már az 1960-as évektől átvettem és azóta is vele egyetértésben tanítom, hogy a módszertani és a hálózati munka (noha sok szálon kapcsolódnak, de azért) mégsem azonos tevékenységet takarnak, hogyan engedheti

meg lapjában, hogy teljesen összekeveredjenek ezek a fogalmak?! Tudom, a szaksajtóban annak idején még olyan kiváló szaktekintélyek mint *Szente Ferenc* vagy *Szita Ferenc* is azt tették, amit *Kovács Emil*, de akkor más volt a főszerkesztő.

Bocsáss meg ezért a csipkelődésért, de jó lenne egyszer már komolyan hozzálátni szaknyelvünk pallérozásához, hogy ha együtt dolgozni nem is mindig tudunk, de próbáljunk meg először egy nyelven beszélni. Tudom, hogy ez nem könnyű, de gondolom, hogy a szaksajtó tehetné ezért a legtöbbet (nem tagadom a mi, a képzésben dolgozók felelősségét sem).”

Külön is felhívom a figyelmet arra a minisztériumi állásfoglalásra, amely az egyes könyvtári szolgáltatások térítési díjaival foglalkozik. A pénzszerzés nyomasztó gondja győtri valamennyi könyvtárunkat, így hát nagyon is elkel egy kis miniszteriális segítség az együttgondolkodáshoz. A tárgyavágó írásoknak szívesen helyet adunk.

Bereczky László

A cikkek és ismertetések szerzőik véleményét tükrözik, és nem képviselik szükségszerűen a szerkesztőség álláspontját • • • Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

